

אור האמת הפנימית

"יום עצמאות ה-68 למדינת ישראל" מאת: עדי גל

תם הטקס של יום העצמאות.. אף פעם לא הסתכלתי עליו כמו שהסתכלתי אתמול, יום העצמאות ה-68 של מדינת ישראל. התרגשתי מאוד. היו לי כמה דמעות בעיניים... 'הלואי שזה היה ככה גם ביום יום...' אמר אחד מהשדרנים ששידרו את הטקס, שישראל תהיה כזאת גם ביום יום שלה... מלכותית, המשכתי לעצמי את קו המחשבה, גאה בעצמה ורגועה...

כצעירה, תושבת ישראל, לא פעם ולא פעמיים רציתי להתגורר בארץ אחרת.. ארצות הברית לדוגמה מאוד קסמה לי. למה דווקא כאן? הייתי שואלת את עצמי לא פעם ולא פעמיים.. למה דווקא כאן?! קטנה, למודת סבל ומלחמות... רוצים שקט! רוצים לחיות! קשה כאן, מה לא?

עברתי תהליך עם עצמי בנושא הזה.. בפירוש... אט אט בקצב שלי, צעד צעד. לומדת, מסתכלת ו...מתאהבת.

אני אדם שאוהב לטייל, טיילתי הרבה בעולם. אחרי הצבא הייתי בטיול תרמילאות במזרח הרחוק. טסתי לשם לבד מארצות הברית ולא הכרתי איש (צעד לא חכם בדיעבד). את הישראלי הראשון שפגשתי זיהיתי לפני סנדלי השורש שלו; ואחרי זה לשמחתי הרבה דקה לא הייתי לבד. הכרתי שם ישראלים רבים וטיילתי איתם יחד. "החבר'ה האלו..." הייתי צוחקת ביני לבין עצמי, היו מהתרמילאים הישראליים שהשאירו המלצות אחד לשני "אחי, כאן טוב להיות, אנשים טובים." או ממליצים 'תיסע לשם דרך כאן וכאן...' משאירים המלצות, הנחיות והוראות ואפילו עוזרים כשצריך.. משהו בסיר הלחץ של החיים כאן יוצר גם אחדות ושותפות גורל.

אבל... עדיין חשבתי לעצמי שאולי יהיה לי טוב יותר לגור במקום אחר...

אני דור שני לניצולי שואה. סבתי וסבי זכרם לברכה. סבתי הגיע לארץ חסר כל, עם שאריות של משפחה [זכרם לברכה]... והיא עברה בחייה שלה משואה לתקומה. הקימה משפחה, ילדה ילדים, התאהבה ובחרה בחירה עמוקה בחיים, יחד עם סבי שנלחם בפרטיזנים ואיבד את כל משפחתו. היום אני יודעת להעריך את תעצומות הנפש שצריך בשביל לעבור מחושך כזה גדול לאור. מצטערת בלבי שלא שאלתי יותר, שלא יודעת את סיפורם המלא... ככשאלתי, התשובות היו קצרות ולא הרגשתי הזמנה לשיחה בנושא... אני מניחה שזה היה נכון. בסופו של דבר כיבדתי את רצונם.

ואם כבר מדברים על שורשים, הורי אמי עלו מעיראק. משפחה מרובת ילדים צוהלת ושמחה שהתגוררה במעברות לתקופת מה. אבי המשפחה [סבי זכרו לברכה] איבד בזמן העליה את רוב כספו והוא, כך סיפרה לי אמי, היה עשיר בארץ מוצאו. 'אז מה?!' הוא אמר והתחיל את הכול מהתחלה... באמת, הארץ הזו היא כור היתוך ממדרגה ראשונה...

מדינה של סטארט אפ לצד עובדי אדמה, שש (או שמונה) שעות מצפון לדרום, משלג למדבר, ובמזרח למערב מאגם לים. זה מצחיק חייבים להודות, עוברים לפחות 3 מזגי אוויר שונים תוך כדי הנסיעות.

אט אט הולכת ומתחברת, הולכת ומשלימה עם המקום והארץ שבה הנשמה שלי בחרה. בארצות הברית, כשהייתי שם, הקמפ שבו הייתי מדריכה, קמפ לילדים יהודים בארצות הברית, העסיק מנהל שטח ישראלי ומה הוא לא עשה? בודק פה, סוגר שם, מחליף, מאלתר בדיוק כמו כאן.. מוערך מאוד על ידי הצוות כולו; וכמובן פותח שולחן אחרי היום העבודה הארוך, לישראלים שבחבורה, איך לא?

הטקס הסתיים ניגבתי דמעה קטנה, בהחלט עברתי איזשהו תהליך כאן, עמוק עם עצמי. תהליך של השלמה. אוהבת את האנשים, את המקום וכל מה שיש... מרגישה שאני נמצאת במקום הנכון, בזמן הנכון וממשיכה גם לחלום, על עתיד טוב יותר ביחד עם כולם, עם כל מי שכאן.

מזל טוב לך ישראל. ל-חיים!